

רות כדוגמנית
ישר מן הקיבוץ

מפקד של מיכליות יענק, המובילות מים. כל חיי אני מתעסק עם נהגים צבאיים, ואני יכול להגיד בשקט שרות היתה נהגת טובה יותר מעשרה נהגים ביחד. כשהיינו נוסעים לטיולים בארץ, היתה היא תמיד הנהגת. אני הייתי נח וישן בשקט לצידה. כשפרצה מלחמת-הלבנון, היה זה הרעיון שלי שהיא תקבל רשיון-נהיגה על אוטובוס. ותוכל לתרום את חלקה בשעת-חירום.

כשהיא היתה מבקשת שאקנה חולצה לכן, באחת הנסיעות, הייתי מביא שש חולצות. לא היה דבר שהיא ביקשה ולא קיבלה. הצרה היתה שהיא כמעט לא ביקשה כלום. שלחתי אותה לטיול לאירופה. רק לפני שלוש וחצי שנה חזרנו מטיול משגע במיזרח הרחוק. שכלל שש ארצות. היינו מאושרים מאוד במשך 15 שנה. אני אישית ובלה בצבא. הייתי מג"ד של משאיות, וכמילואים אני

אית אדומה וחולצה לבנה. היא תמיד הלכה באדום. זה היה הצבע האהוב עליה. היא היתה רקדנית מעולה, ואני שנאתי לרקוד. התחתנו למרות ש- בדיוק אז היה משבר בעיסקי אבני-החן, המיקצוע שלי. הצעתי לרות לעבור קורס לדוגמנות ולנסות לעבוד בעיר כדוגמנית. אך למרות הקורס שהיא עברה, היא לא התמידה בדוגמנות, כי היא התחילה לעבוד כלוטשת-אבנים. כעבודה שלי העייפות של העובר בה אינה פיסית. אלא נפשית. ומאחר שאני לא יורע לשחק, היא מהר מאוד הרגישה, כחוש הנפלא שלה, מתי אני צריך עזרה, והיא התחילה לעבוד. רות

נולדה בגרמניה, כמינכן, והיתה בת יחידה להורים שעברו את הטרגדיה של השואה. כשהיתה בת שנה וחצי, נפטר אביה, וכשמלאו לה 6 נישאה אמה בשנית ומאוחר יותר עלתה המישפחה לארץ. כאן נוספו לה שתי אחיות. רות זכתה בחינוך יקי קפדני ביותר. היא לא היתה ילדה מפונקת, ולא קיבלה את אותה תשומת-לב שמקבלים כיום ילדים. היא שירתה בצבא באילת והכירה את אלי חביב, מדריך-נוער מבית ברל. אחרי נישואיהם הם עברו לדירת-שיכון בקריית-אטא. שם נולדה הבת לימור, שהיא כיום בת 18. כשלימור היתה בת שנתיים וחצי, התגרשו הוריה. רות

— שמה הורי הקורבנות יעלו לביתה של רות ויאשימו את המישפחה או יטרידו אותה. זה לא קרה. להיפך, הבי על נשאל אם הוא רוצה שרות תיקבר בקבר-האחים. ליד הקורבנות האחרים. הוא לא הסכים, מפני שרצה שהיא תיקבר במושבו. שבו גדלה ושבו קבורים אמה ואביה החורג. בהלוויה בשרה-ורכורג השתתפו מאות אנשים, ושם ניסה הבעל לקרוא הספד שהכין מראש. אך לא היה מסוגל. משהו אחר קרא את ההספד הזה, לאמור:

בסיגנון דיבורך
נחשבת לקשוחה.
אבל מי שהכירך באמת ידע

רות, לימור, אבנר והידידה דינה
רות, מה קרה?

אבנר, דויד ולימור (בזרועות חבר) בהלוויה
רות אינה רוצת:

עברה שלב אחר שלב בעבודתה, עד שהפכה למדריכה, ולבסוף ללוטשת-האבנים הטובה ביותר בארץ. גרנו 10 שנים בדירה שכורה. חלמנו על בית משלנו. לפני 10 שנים נולד לנו בננו, דויד. ואז, במלטשה שעברה, החליטו להקים לרות מלטשה ב- מירפסת של ביתנו. כדי שהיא תוכל להמשיך ולעבוד בבית, כקבלנית-מישנה.

במשבר הפוקד לאחרונה את הענף היא לא פעם פשוט פירנסה אותי. עד היום אני מלקט את השברים של המישבר. היא היתה יושבת כלילות ולוטשת את האבנים היפות ביותר בכורה. בדרכי שלי ניסיתי לפנק אותה.

עברה להתגורר עם הבת בקיבוץ יקום. אלי חביב. בעלה לשעבר של רות. אוהב אותה ומעריך אותה מאוד עד היום. למרות נישואיו השניים. מאז האסון הוא יושב ערבי-ערב שיבעה.

היא אהבה אדם

רת עברה בקיבוץ, כלול ו- במדרגה, והיתה מעולה בכל מה שעשתה שם. אלמלא נפגשנו, היתה נשארת שם עד היום. היה זה במסיבה בת-לאיבי ב-69'. היה לה אז שיער שאטני-ארמוני, היא היתה יפהפיה. עם גוף מקסים. שנשאר לה עד לסוף המר. במסיבה לבשה חצי

כמה רכה היית. כמה פגיעה היית. מי שהכירך היטב ידע להוקירך. בצניעות לימדת הדרכת עזרת ותמכת:

אבנר סיפר שרותי היתה כה מנוסה, עד כי הנהגים האחרים ביקשו ממנה להוביל את השיירה. כשיצאה היתה במקום השלישי או הרביעי. אך במהלך הנסיעה היא עברה לראשי-השיירה. סיפר אבנר דייוויד (44). בעל הנהגת: לעולם לא אמצא אישה אחרת שתשי וזה לרות. כיום, כשאני מלקט את הויכח רונות שלי אחרי האסון האיום שקרה, ברור לי שהיא חיה למעני. רות היתה אישה מיוחדת במינה. היא

